

Jeg maa dog gentage, at jeg ikke har gættet i større Omfang, end at jeg netop har foreslaaet at stemme imod en Række af de samme Baner, som Ministeren erklærer ikke at kunne støtte. Det gælder de under Nr. 10, 15, 21, 22 og 23 foreslaaede Baner. De Baner, som jeg har foreslaaet udskudt af Listen, er netop de samme Baner, som Ministeren heller ikke har kunnet støtte, saa jeg netop, naar vi ser paa de Ændringsforslag, jeg har stillet, er den eneste, som støtter Ministeren, og det skulde Ministeren egentlig ikke beklage sig over. Jeg tror ogsaa, at det, der vil ske i næste Omgang, vil vise, at denne Støtte ikke har været uden Værdi for Ministeren; den vil gøre det lettere for ham at komme noget bort fra den uhyre Iver for at bygge Baner, det vil sige at binde sig langt ud i Fremtiden med Hensyn til Banebygning.

Nu udtalte den højtærede Minister, at det undrede ham, at netop jeg kunde tage det Standpunkt, der her er Tale om. Han var saa elskværdig at tillægge mig megen Interesse for Foretagsomhed i Handel, Industri og Landbrug, og hvad der kunde tjene til Landets Fremskridt og Udvikling, og jeg takker Ministeren for, at han har disse gode Tanker om mig; det er i hvert Fald mit Ønske at være saaledes, som Ministeren skildrede mig. Men saa sagde Ministeren, at han forstod ikke, at man, naar man havde denne levende Interesse, kunde modsætte sig Bygningen af disse Baner. Nu kan jeg for det første bemærke, at jeg ikke principielt modsætter mig, at vi fortsætter med at bygge Privatbaner, det har jeg udtrykkelig erklæret, og det konservative Folkeparti modsætter sig ingenlunde Udviklingen af Lokalbanenettet. Men det, der er Tale om at ville modsætte sig, er længe i Forvejen at binde sig til et uhyre Program, hvis tekniske og finansielle Rækkevidde vi i Øjeblikket ikke kan overse. Og i dette Standpunkt fra min Side vilde jeg nu, naar jeg var den højtærede Minister, synes at kunne se et heldigt Udtryk for, hvad jeg vil kalde finansiell Varsomhed. Jeg kunde have Lyst til at sige til den højtærede Minister, at saaledes som hans Personlighed tidligere er blevet opfattet her i Landet, har han været anset for en Mand, der særlig repræsenterede den finansielle Varsomhed, Omhuen for, at Regnskaberne var i den bedst mulige Orden. Den højtærede Minister har været Foregangsmand paa Revisionsomraadet og gjort et fremragende og værdifuldt Arbejde paa dette Omraade. Det

er da højst mærkeligt, at da han som Trafikminister har faaet Banerne under sig, er han blevet saa indtaget i dette Banebyggeri, at det synes, som om der ingen Grænser er for, hvad han kan ønske at faa vedtaget i denne Retning. Det viser sig i, at Ministeren, da Lovforslaget blev fremsat, sagde: Jeg foreslaar en Række Baner, som jeg synes er de vigtigste, men hvis nogen ønsker andre Baner, saa kom bare. Meget vel: de kom strømmende i store Mængder. Udvalget var vanskeligt stillet efter de Principper, som Rigsdaagen i al Almindelighed stiller sig paa overfor Ønsker om flere Baner, og det var naturligvis kun med stor Selvovervindelse, det lykkedes Udvalget at mande sig op til at sige Nej til nogle; vi har imidlertid faaet en smuk og righoldig Buket af Baner, som fylder det saakaldte tomme Rum i Landet, og efterhaanden er vi kommet saa vidt, at vi maa have et Kort i meget stor Maalestok for at kunne sætte Tommelfingeren et Sted, hvor der ingen Bane er. Men ikke nok dermed, Ministeren har i Dag erklæret, at han slet ikke ansaa Sagen for sluttet dermed. Efter Vedtagelsen af denne Lov kunde der naturligvis komme mange nye Privatbaner, dem skulde vi ogsaa vedtage. Nu hører alting op. Jeg havde dog virkelig troet, at det foreliggende var en Plan, der skulde gælde i et halvt hundrede Aar; det har jeg ganske vist fundet urigtigt, men skal vi vedtage en 30—40—50 Baner endnu, synes jeg, at der ingen Ende er paa denne Lokalbanegalskab. Det gør mig øndt, at den højtærede Minister, hvem jeg altid har haft og fremdeles har stor Respekt for, fordi jeg troede, at det var den finansielle Varsomhed, der bar hans praktiske Virksomhed, har udviklet sig i en Retning, som jeg kun kan finde kan betegnes som finansiell Letsindighed. Imidlertid har jeg alligevel efter de mange Udtalelser, der er faldet, og efter at Underændringsforslag i stort Omfang er trukne tilbage, og efter at der er bebudet ny Forhandling; og efter at Ministeren har erklæret om en Række Baner, at heller ikke han for nærværende vil gaa ind paa dem, Haab om, at Besindigheden dog maaske atter vinder Sejr. I Haabet om, at dette vil ske, skal jeg tage mit Underændringsforslag under Nr. 2 tilbage og afvente, hvorledes nu denne Sag vil forme sig.

Med Hensyn til mit Underændringsforslag under Nr. 3 maa jeg sige til den højtærede Minister, at jeg ikke rigtig forstaar, at han ikke ønsker en Bestemmelse i samme Retning. Jeg er ikke sikk-